

Dániel könyve – Száztizenhárom###

A prófécia hármas alkalmazásának feltárása: 2001. szeptember 11 jelentőségének megértése bibliai összefüggésben

Jeff Pippenger
2024-03-03

Amikor az Úr 2001. szeptember 11-én visszavezette az Ő utolsó napi népét Jeremiás „régí ösvényeire”, már azonosította a prófécia hármas alkalmazásának szabályát.

Így szól az Úr: Álljatok meg az utakon, és nézzetek szét, kérdezősködjetek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok, akkor nyugalmat találtok lelketeknek. De ők azt mondták: Nem járunk azon. Őrállókat is rendeltem fölétek, mondván: Figyeljete a kürt szavára! De ők azt mondták: Nem figyelünk rá. Jeremiás 6:16, 17.

Amikor az Úr visszavezette népét a régi ösvényekre, nyugalmat találtak (a késői esőt), és az őrállóknak ekkor adta a trombitaüzenetet. Valamennyi próféta a legteljesebb mértékben azonosítja az utolsó napok végét, így az utolsó napok trombitaüzenete a végső trombita volna, amely a hetedik trombita, amely a harmadik jaj.

Amikor az Ő utolsó napi népe elkezdett a régi ösvényeken járni, felismerést nyert, hogy az első jaj jellemzői egy meghatározott, jelképes történelmi vezetőt azonosítottak (Mohammed), és hogy a második jaj ugyanezt tette (Osman). Megállapítást nyert, hogy az első négy trombitának is mindegyikhez tartozott egy-egy meghatározott, jelképes vezető, amely a trombitát azonosította, és ekkor felismerték, hogy Osama bin Laden volt a harmadik jaj jelképes vezetője.

Mohamed Arábiához kapcsolódott, Oszmán pedig a törökországi Oszmán Birodalom jelképe volt, Oszáma bin Ládén pedig a világméretű iszlám terrorizmust képviselte, noha ő is, miként Mohamed, arab volt.

Azt is felismerték, hogy az első jaj Róma seregeit megsebezte, a második jaj pedig megölte Róma seregeit. Ezután 2001. szeptember 11-ét úgy ismerték fel, mint azt a pontot, amikor a harmadik jaj iszlámja megsebezte Róma seregét (az Egyesült Államokat), ám a vasárnaptörvény idején meg fogja ölni Róma seregét, miközben az Egyesült Államok a bibliai prófécia hatodik királyságaként végéhez ér, és nemzeti szuverenitását átadja a sárkány, a fenevad és a hamis próféta hármas szövetségének.

Felismerést nyert, hogy az Egyesült Államok volt a földből feljövő, két hatalmi szarvval bíró fenevad. A földi fenevad egyik elsődleges próféta jellemzője az, hogy bárányból sárkánnyá változik. Próféciai értelemben a szarvak az erőt jelképezik, és a földi fenevad ereje a republikanizmus és a protestantizmus volt, amelyeket a földi fenevad két szarva ábrázol. Most azonban, az utolsó napokban, a földi fenevad két ereje katonai és gazdasági hatalommá változott. 2001. szeptember 11-én a harmadik jaj iszlámja lesújtott a földre, a földi fenevad jelképére, a Pentagonra, annak katonai erejének jelképére, valamint a New York-i ikertornyokra, gazdasági

erejének jelképére.

Amikor azt is felismerték, hogy mind az első jaj kezdeti története, mind a második jaj befejező története a százhuszonnégyezer elpecsételésének szemléltetését adta, akkor a harmadik jaj érkezésekor, amikor New York nagy épületei ledőltek, azonosították, hogy a százhuszonnégyezer elpecsételésének folyamata megkezdődött.

„Honnan ered az a szóbeszéd, hogy kijelentettem: New Yorkot árhullám fogja elsöpörni? Ezt soha nem mondtam. Azt mondtam, amikor az ott emelkedő nagy épületeket néztem, emelet emelet fölé magasodva: »Mily rettenetes jelenetek fognak bekövetkezni, amikor az Úr felkel, hogy rettenetesen megrázza a földet! Akkor teljeseznek be a Jelenések 18:1–3 szavai.« A Jelenések könyve tizennyolcadik fejezete teljes egészében figyelmeztetés arra, ami a földre jön. De nincs külön világosságom arra vonatkozóan, hogy mi jön New Yorkra, csak annyit tudok, hogy egy napon az ottani nagy épületek ledőlnek Isten hatalmának fordítása és felforgatása által. A nekem adott világosságból tudom, hogy pusztulás van a világban. Egy szó az Úrtól, hatalmas erejének egyetlen érintése, és ezek a roppant építmények összeomlanak. Olyan jelenetek fognak bekövetkezni, amelyeknek rettenetességét el sem tudjuk képzelni.”
Review and Herald, 1906. július 5.

„A világban levő romlottság” az iszlám jelleme, mert annak jelleme a Jelenések kilencedik fejezetének tizenegyedik versében Apollyónként és Abaddónként van ábrázolva.

Királyuk is vala felettük, a mélység anyyala, akinek neve héberül Abaddon, görögül pedig Apollyon. Jelenések 9:11 (KILENC TIZENEGY).

Az iszlám felett uralkodó király nevének, avagy jellemének jelentése — héberül és görögül egyaránt, amint azt a két név kifejezi — „halál” és „pusztulás”, amely 2001. szeptember 11-én érkezett el, amikor New York nagy épületei ledőltek. Ekkor kezdett beteljesedni a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének elsőtől harmadikig terjedő verse.

Felismerést nyert, hogy az iszlám vad emberének első említése a Teremtés könyvében a héber „vad arab számár” szót használta, amelyet az adott versben „vad ember”-ként fordítottak. Az iszlám jelképe a lófélék családja, és a Jelenések könyve kilencedik fejezetében szintén harci lóként lett ábrázolva. Habakuk szent táblázatain, amelyekről Isten népe értesítést kapott, hogy „nem szabad megváltoztatni” őket, az iszlám ugyancsak a harci lovak által volt ábrázolva.

Az Úr anyyala pedig ezt mondta neki: Íme, terhes vagy, és fiút szülsz, és Izmaelnek nevezed őt, mert meghallotta az Úr nyomorúságodat. És ő vad ember lesz; keze mindenki ellen, és mindenki keze őellene lesz; és minden ő testvérének színe előtt lakozik majd. 1Mózes 16:11, 12.

Ismáel születésének első említése egy „visszatartással” kapcsolódott össze, amely az iszlámhoz társított elsődleges jelképpé vált.

Sárai, Ábrám felesége, nem szült neki gyermekeket; volt azonban egy szolgálóleánya, egy egyiptomi, akinek Hágár volt a neve. És monda Sárai Ábrámnak: Íme, az Úr visszatartott engem a szüléstől; kérlek, menj be szolgálómhoz, talán általa gyermekhez juthatok. És Ábrám

hallgatott Sára szavára. 1Mózes 16:1–2.

Már az iszlám legelső említésében is, amelyet Izmael születése jelképez, a hódolat kap hangsúlyt. A hódolat fogalma alapvető az iszlám vallásában. Az „iszlám” szó két arab szóból származik: a „salaam”-ból, amelynek jelentése „béke”, és az „aslama”-ból, amelynek jelentése „alávetni magát” vagy „megadni magát”. Az iszlám azt tanítja, hogy a hívőknek életük minden területén alá kell vetniük akaratukat Allah (Isten) akaratának. Miután Sára felismerte, hogy rossz döntést hozott, amikor Ábrahámot arra ösztönözte, hogy Hágárt vegye magához, és Izmaelt nemzze, engedélyt kapott Ábrahámától arra, hogy keményen bánjon Hágárral, ami arra készítette Hágárt, hogy elmeneküljön Ábrahám házából. Ott üzenetet kapott az angyaltól.

Ámde Ábrám monda Sárainak: Ímé, szolgálód a te kezében van; cselekedjél vele, amint tetszik néked. És amikor Sára keményen bánt vele, az elfutott az ő színe elől. Az Úrnak angyala pedig rátalált egy vízforrásnál a pusztában, annál a forrásnál, mely a Súr felé vivő úton van. És monda: Hágár, Sára szolgálója, honnan jössz, és hová mégy? Ő pedig monda: Az én úrnőmnek, Sárainak színe előtt futok. És monda neki az Úrnak angyala: Térj vissza úrnődhöz, és alázd meg magad az ő keze alatt. Ismét monda neki az Úrnak angyala: Felette igen megsokasítom a te magodat, úgyhogy meg sem számlálthatik a sokaság miatt. Azután monda neki az Úrnak angyala: Ímé, terhes vagy, és fiút szülsz, és nevezd nevét Ismáelnek; mert meghallotta az Úr a te nyomorúságodat. És ő olyan lesz, mint a vadember; keze mindenki ellen, és mindenki keze őellené lesz; és minden ő atyjafia előtt fog lakni. 1Mózes 16:6–12.

Az iszlám visszatartóztatása, a „meghódolás”, amely az iszlám vallás jellegét képviseli, valamint az iszlám szerepe mind megtalálható Ismáel első említésében, és annak az iszlámnak a prófétai DNS-ét ábrázolják, amelyet a Jelenések könyvének három jajkiáltása szemléltet. Miután az Úr visszavezette népét Jeremiás ősi ösvényeire, azt is felismerték, hogy a „négy szél”, amelyet a Jelenések könyve hetedik fejezetének négy angyala tart vissza, kifejezetten az iszlám négy szele.

„Az angyalok tartják a négy szelet, amelyeket egy elszabadulni és az egész föld színén végigszágulni készülő, dühödt ló jelképez, pusztulást és halált hozva útjába.” Manuscript Releases, 20. kötet, 217.

Az iszlám „haragos lova”, amely egyben ama „négy szél” is, amelyek „vissza vannak tartva”, amíg a száznegyvennégyezer elpecsételése végbemegy, „halált és pusztulást” (Abaddon és Apollyon) hordoz „ösvényén”. Miként a Hágárra helyezett visszatartás ezt a prófétai sajátosságot az iszlám jelképébe helyezte, a négy szél és a haragos ló egyaránt vissza van tartva, és e tény alapján felismertették, hogy az első jaj kezdetét az iszlámra helyezett visszatartás azonosítja, amint azt Abubakar történelmi parancsa ábrázolja.

És megparancsoltatott nekik, hogy ne ártsanak sem a föld fűvének, sem semmi zöldellőnek, sem semmiféle fának, hanem csak azoknak az embereknek, akiknek homlokán nincs ott az Isten pecsétje. Jelenések 9:4.

Sorról sorra haladva, a második jaj kezdetét — amely a három jaj hármaskörében az első jaj kezdete fölé helyeztetik — a négy angyal elbocsátása azonosítja, amely ebben a versben az iszlám második nagy dzsihádjának szabadon bocsátását jelképezi.

Ezt mondván a hatodik angyalnak, akinél a trombita volt: Oldd el a négy angyalt, akik meg vannak kötözve a nagy folyamnál, az Eufrátesznél. Jelenések 9:14.

Ezért úgy értették, hogy a harmadik jaj kezdetén az iszlám egyszerre lesz szabadjára bocsátva és korlátozva, ami pontosan White testvérnő bizonyágtétele.

„Abban az időben, miközben az üdvösség műve lezárul, nyomorúság közeleg a földre, és a nemzetek megharagszanak, mégis féken tartatnak, hogy ne akadályozzák a harmadik angyal munkáját. Abban az időben eljön a „késői eső”, vagyis az Úr jelenlétéből áradó felüdülés, hogy erőt adjon a harmadik angyal hangos kiáltásának, és előkészítse a szenteket arra, hogy megálljanak abban az időszakban, amikor a hét utolsó csapás kitöltetik.” Early Writings, 85.

Amikor az iszlám történelmi feljegyzéseit megvizsgálták, megállapítást nyert, hogy az első jaj arab iszlámjának hadviselését és eredményeit az iszlám „az első nagy dzsihadként” érti, és hogy az Oszmán Birodalomnak az a hadviselése, amely akkor kezdődött, amikor a négy angyal eloldatott, az iszlám értelmezésében „a második nagy dzsihad”. A hármas alkalmazással összhangban az iszlám úgy tartja, hogy a harmadik és utolsó nagy dzsihad 2001. szeptember 11-én kezdődött. Amint William Miller egykor írta: „A történelem és a prófécia egyetért.”

A „sorról sorra” elv szerinti alkalmazás, vagyis a szabadon bocsátás és az egyidejű visszatartás, amint azt az első és a második jaj kezdeti prófétai vonalának egymásra helyezése szemlélteti, tökéletes megerősítést nyert a Prófétaság Lelke által; és közvetlenül azután, hogy az iszlám 2001. szeptember 11-én lecsapott, George W. Bush elnök a terror elleni háború megindításával világszintű visszatartást helyezett az iszlámra. Az iszlám „haragos lovának” egyidejű szabadon bocsátását és visszatartását megerősítette a Biblia, a Prófétaság Lelke, valamint a történelem is.

Akik „követik a Bárányt” vissza a millerita ősi ösvényekre, megtalálják a „nyugalmat”, amely a késői eső, s amelyről White testvérnő kijelenti, hogy akkor kezdődik, amikor a nemzetek megharagsznak, mégis vissza vannak tartva, miként 2001. szeptember 11-én.

„Abban az időben, miközben az üdvösség műve lezárul, nyomorúság száll a földre, és a nemzetek megharagszanak, mégis vissza lesznek tartva, hogy ne akadályozzák a harmadik angyal munkáját. Abban az időben eljön a „késői eső”, vagyis az Úr jelenlétéből áradó felüdülés, hogy erőt adjon a harmadik angyal hangos kiáltásának, és felkészítse a szenteket arra, hogy megálljanak abban az időszakban, amikor a hét utolsó csapás kiáradtatik.” Early Writings, 85.

Azok, akik a „Bárányt követve” visszatérnek a millerita régi ösvényekre, megtalálják a „nyugalmat”, amely a késői eső, s amelyről White testvérnő kijelenti, hogy akkor kezdődött, amikor a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének hatalmas angyala alászállt 2001. szeptember 11-én.

„A késői eső Isten népére fog hullani. Egy hatalmas angyal fog alászállni a mennyből, és az egész föld megvilágosodik az ő dicsőségétől.” Review and Herald, 1891. április 21.

Amikor New York épületei ledőltek, az a hatalmas angyal alászállt, megkezdődött a száznegyvennégyezer elpecsételése, és a késői eső szitálni kezdett. Azok, akiket Jeremiás ősi

ösvényeihez vezettek vissza, és megtalálták a „nyugalmat”, amely a késői eső, akkor felismerték, hogy Ésaías „nyugalma és felüdülése” szintén a késői eső volt; ugyanakkor annak a próbatételnek az azonosítása is volt, amely 2001. szeptember 11-én szembesítette Isten népét, és különösképpen a „csúfolódó férfiakat”, akik „Jeruzsálem felett uralkodtak”. Megértették, hogy a próbatétel kettős volt, mert egyfelől a harmadik jaj iszlám-üzenetét képviselte, másfelől pedig, nem kevésbé fontos módon, azt a bibliai módszertant képviselte, amely megalapozta a késői eső üzenetét.

Akiknek ezt mondta: Ez a nyugalom, mellyel nyugalmat adhattok a megfáradottnak; és ez a felüdülés; de ők nem akartak hallgatni. Ezért az Úr szava ilyen lett számukra: parancs parancsra, parancs parancsra; szabály szabályra, szabály szabályra; itt egy kevés, ott egy kevés; hogy menjenek, és hanyatt essenek, összetöressenek, törbe essenek és foglyul ejtessenek. Ezért halljátok az Úr szavát, ti csúfolkodó férfiak, akik e nép fölött uralkodtok, amely Jeruzsálemben van. Ézsaiás 28:12–14.

A régi ösvényeken járás tette lehetővé Isten utolsó napi népe számára, hogy felismerje: a tíz szűzről szóló példázat, amely „szemlélteti az adventnép tapasztalatát”, „betű szerint” meg fog ismétlődni a száznegyvennégyezer megpecsételésének idején. Annak a történetnek a bizonyágtétele, amelyben a példázat először teljesedett be, azonosította, hogy Habakuk könyvének második fejezete közvetlen kapcsolatban állt a példázattal, és annak részét képezte. Ennélfogva a Habakuk 2-ben szereplő „vita” az üdülés és felüdülés próbáját jelképezte, amelyet a csúfolódó férfiak nem voltak hajlandók meghallani. Miközben a hűséges bibliatanulmányozók tovább kutatták a régi ösvényeket, felismerték, hogy nemcsak a tíz szűzről szóló példázat és Habakuk 2 ugyanaz a prófécia, hanem Ezékiel könyvének tizenkettedik fejezete is az.

Ezékiel próféciájának egy része is erőnek és vigasztalásnak forrása volt a hívők számára: „Lőn az Úrnak beszéde énhozzám, mondván: Embernek fia! Micsoda példabeszéd ez, amelyet mondotok Izráel földjén, mondván: Hosszúra nyúlnak a napok, és semmivé lesz minden látomás? Mondd meg azért nékik: Így szól az Úr Isten.... Közel vannak a napok, és minden látomásnak beteljesedése.... Mert én szólok, és amely igét szólok, az meglészen; nem halasztatik tovább.” „Izráel háza ezt mondja: A látomás, amelyet ez lát, sok napra való, és távoli időkről prófétál. Annakokáért mondd nékik: Így szól az Úr Isten: Nem halasztatik el többé semmi beszédem, hanem amely igét szólok, beteljesedik.” Ezékiel 12:21–25, 27, 28.” A nagy küzdelem, 393.

A száznegyvennégyezer megpecsételésének időszaka, amint azt az 1840-től 1844-ig terjedő adventmozgalom ábrázolja, az utolsó napoknak azt az időszakát jelképezi, amikor „minden látomás teljesedése” „bekövetkezik”. Az első jaj prófétai története, ráhelyezve a második jaj prófétai történetére, azonosítja a harmadik jaj prófétai történetét, amely a száznegyvennégyezer megpecsételésének prófétai története. Ez egyúttal az 1840-től 1844-ig terjedő időszak története is. Ez az a történet is, amelyben annak a hírnöknek a munkája teljesedik be, aki az útját készíti az Isten szövetsége Követe előtt. Ez az a történet, amelyben a földi fenevad két szarva átmeneten megy keresztül a hatodiktól a „nyolcadikig”, „amely a hét közül való”. Ez az a történet, amelyben a két próféta megöletik az utcán, a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében.

Ugyanilyen jelentős azonban az a tény is, hogy mivel Isten szava soha nem hiúsul meg, összhangban azzal az elvvel, hogy az összes próféta inkább az utolsó napokról beszél, mint bármely más időszakról, 2001. szeptember 11-én „közel vannak a prófétai napok”, amikor azok a „szavak, amelyeket” Isten szólt, „beteljesednek”, és „nem halasztatik tovább”.

Az 1863-as lázadás arra rendelte a laodíceai adventizmust, hogy a pusztában bolyongjon mindaddig, amíg mindnyájan meg nem hálnak. Az Úr 2001. szeptember 11-én tért vissza ehhez a történelemhez, miként azt az ősi Izráellel Kádésnál tette.

Az első kádési látogatás a tíz kém lázadását eredményezte, és elhozta a pusztai vándorlás idejét. A negyven év végén visszatértek Kádesbe, és ott ütött rá Mózes másodszor a Kősziklára, ezért megakadályoztatott abban, hogy belépjen az Ígélet Földjére, ők azonban Józsuéval együtt bementek. 2001. szeptember 11-e az utolsó nemzedéket azonosítja, és Isten az Ő Igéjét többé nem fogja késleltetni.

Ezzel a ténnyel a következő cikkben foglalkozunk.

„Izráel pusztai életének története az idők végéig Isten Izráelének javára lett megörökítve. Isten bánásmódja a pusztában vándorlókkal, minden ide-oda vonulásukban, az éhségnek, szomjúságnak és fáradtságnak való kitettségükben, valamint hatalmának az ő megsegítésükre adott megragadó megnyilatkozásaiban isteni példázat, amely figyelmeztetéssel és tanítással teljes az ő népe számára minden korszakban. A héber sokféle tapasztalata előkészítő iskola volt az ígélet földjén, Kánaánban levő otthonuk számára. Isten azt akarja, hogy népe ezekben az utolsó napokban alázatos szívvel és tanulékony lelkülettel tekintse át azokat a tüzes próbákat, amelyeken az ősi Izráel átment, hogy oktatást nyerjen a mennyei Kánaánra való előkészületében.”

„A szikla, amelyet Isten parancsára megütöttek, és amely élő vizeit kibocsátotta, Krisztus jelképe volt, akit megütöttek és összezúztak, hogy vére által forrás készíttessék az elvesző emberiség üdvösségére. Miként a sziklát egyszer ütötték meg, úgy Krisztusnak is „egyszer megáldoztatnia”, hogy „sokak bűneit elvegye”. Ám amikor Mózes elhamarkodottan ráütött a sziklára Kádésnél, Krisztus gyönyörű jelképe eltorzult. Üdvözítőnket nem kellett másodszor is feláldozni. Miként a nagy áldozat csak egyszer történt meg, azoknak, akik kegyelmének áldásait keresik, csupán annyit kell tenniük, hogy Jézus nevében kérnek, — bűnbánó imádságban kiöntik szívük vágyait. Az ilyen imádság a Seregek Urának színe elé viszi Jézus sebeit, és akkor újra kiárad az éltető vér, amelyet a szomszédos Izráel számára fakadó élő víz jelképezett.”

„Az ember csak az Istenben való élő hit és parancsolatainak alázatos engedelmissége által remélheti, hogy elnyeri az isteni jóváhagyást. Annak a hatalmas csodának alkalmával Kádésnél Mózes, a nép szüntelen zúgolódásától és lázadásától elfáradva, szem elől tévesztette mindenható Segítőjét; nem ügyelt a parancsra: „Szóljatok a kősziklához, és az kiadja vizét;” és az isteni erő nélkül hagyatva azzal rontotta meg addigi életének tanúságtételét, hogy indulatot és emberi gyengeséget tanúsított. Az az ember, akinek szolgálata végéig tisztán, szilárdan és önzetlenül kellett volna, és képes is lett volna megállnia, végül mégis elbukott. Isten meggyaláztatott Izráel gyülekezete előtt, holott megdicsőíttethetett volna, és neve

felmagasztaltathatott volna.”

„A Mózes ellen azonnal kimondott ítélet a lehető legfájdalmasabb és legmegalázóbb volt: hogy a lázadó Izráellel együtt neki is meg kell halnia, mielőtt átkelne a Jordánon. De vajon állíthatja-e az ember, hogy az Úr szigorúan bánt szolgájával azért az egyetlen vétségért? Isten úgy megtisztelte Mózeszt, ahogyan akkor egyetlen más élő embert sem. Újra meg újra igazolta ügyét. Meghallgatta imádságait, és színről színre beszélt vele, miként az ember szól a barátjával. Éppen annak arányában növekedett Mózes bűnössége, amilyen világosságban és ismeretben részesült.” Signs of the Times, 1880. október 7.